

ЛОБО МИ Е....БР. 3. (23)



НАГРАДЕНИ УЧИТЕЛИ	ЛИЧНО ТВОРЧЕСТВО	ЛИЧНОСТИ
-------------------	------------------	----------

УЧИЛИЩНО РАДИО МЕЖДУЧАСИЕ



Подкаст 2 на училищното радио „Междучасие“. Гостува д-р Момчил Кузманов – учител по история.



На радио „Междучасие“ гостува д-р Нели Костова – директор на 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“. Патронният празник на училището е темата.



Из Коридорите на 32-ро 😊



Една от емблемите на 32-ро.



Адрес на изображението: <https://pxhere.com/bg/photo/1053615>

Към края на календарната 2025-а сме. Това е последният брой за годината. Обикновено това е времето на равностетката. Човек сякаш „вижда“ не кино лента почти всичко – положително и отрицателно. Тогава се радваме на успехите и скърбим за загубите. Така е в нашия живот – добро и зло, хубаво и лошо, радост и мъка – вървят едва ли не заедно, редуват се. Но в крайна сметка не може само да е весело, както и не може само да е тъжно. Постига се някакъв баланс, към който хората се стремят откакто ги има.

Стремежът към баланс, към хармония всякога е изпълвал хората с надежда и вяра, че това състояние постижимо. Понякога в нашия живот настъпват моменти на внезапност. Изведнъж ни връхлита някакво тежко събитие. Разбира се, най-тежкото, неизбежното и непоправимото е смъртта на наш близък. Така стана и в края на месец ноември – нашето училище загуби колега сред учителския състав, а приятел и ментор сред учениците. Внезапно и ненадейно си отиде завинаги госпожа Виктория Петрова. През последните 5-6 години тя беше нашият Педагогически съветник. Разрешаваше сложни казуси с проблемите около учениците. Съветваше отделни колеги-преподаватели, изпаднали в конфликтна ситуация. Но всички ние – и учениците, и учителите – усещахме нейната подкрепа, нейната сила и увереност. Ще липсва усмивката ѝ, ведрото ѝ чувство за хумор... Самото ѝ присъствие.

Не веднъж съм цитирал мисълта на Джон Дюи: „Училището не е подготовка за живота, то е самият живот“ и сега отново ги припомням. На територията на училището ние живеем пълноценно. В някаква степен дори би могло да се провиди в училищната институция някакъв модел на държава, на семейство, на самото ни общество. Светъл да е пътят на душата на обичаната от всички ни Вики Петрова. Тя остава в сърцата ни...

Както казах вече, доброто и злото вървят ръка за ръка. В началото на м. ноември няколко преподаватели от 32-ро бяха наградени и отличени като учители на годината. Сред тях е любимата преподавателка на вече порасналите, които са били при нея в началните класове. Госпожа Иванка Николова е сред най-уважаваните от гилдията в училището ни. По технически причини не успяхме да вместим в предишния брой материалът за нея, но пък го правим сега. Поднесен е този подарък от Никол Методиева, която често сътрудничи на изданието ни. Но още по-

интересното е, че Никол е сред възпитаниците на госпожа Иванка Николова. Сега тя е в 12 клас, зрелостник е и жестът на уважение и обич е трогателен е. Благодарен съм, че и госпожа Ив. Николова, и Никол се съгласиха да съдействат на изданието ни.

Доста се засили и нашето училищно радио „Междучасие“! влюбомци се превърнаха водещата Никол (9. Г.) и нейните сътрудници – Божидар, Кирил, Петър от 10.. Г. По повод патронния празник на 32. СУИЧЕ подкасти бяха направени с д-р Момчил Кузманов – обичан учител по история и с д-р Нели Костова – дългогодишният директор на нашата институция.

Радиото успява да обхване както прогимназиалния етап на обучение, така и гимназиалния. Т.е. постигаме една приемственост, която е характерна за самото 32-ро, но е хубаво да наблюдаваме явлението по-отчетливо и в нашето общество. В тази посока можем да бъдем пример.

Петър Михайлов – гл. ред. „Лошо ми е...“ 😊





Табло на Народните будители, изработено от учениците от 1-и клас в 32-ро.

Сърцето на началното образование: учителят, който гради бъдеще

Учителят от първи до четвърти клас е човекът, който поставя основите-не само на знанието, но и на характера, увереността и отношението към света. В най-ранните училищни години той е опора, вдъхновител, водач, психолог, пример. Именно през този период всяко дете прави първите си крачки към голямото учене, а начален учител е човекът, който хваща малката ръка и я води през тези първи, най-важни стъпки. В основата на тази роля стои силната отдаденост. И днес ще ви разкажа историята за моята първа учителка- Иванка Николова, която бе наградена от Столична община – район „Възраждане“ - по случай Деня на народните будители.

Пътят към призванието

Още от ученическите си години тя знае, че иска да бъде начален учител. Това е единствената специалност, за която кандидатства, защото вярва, че мястото ѝ е сред децата. Работата с тях ѝ носи удоволствие и дълбоко удовлетворение и най-вече когато вижда как едно малко човече расте не само физически, но и интелектуално и емоционално. За нея професията дава повече, отколкото отнема. Носи ѝ смисъл, позволява ѝ да бъде креативна, да учи постоянно и да се развива. Разбира се, изисква енергия, време и силна емоционална ангажираност, но положителните моменти неизменно надделяват над трудностите. Би избрала същия път – без капка колебание. Защото смисълът, който тази професия носи, е незаменим. Иванка

Николова вярва, че всеки учебен предмет има своята стойност и предизвикателство. В началния етап учителят има уникалната възможност да интегрира различни области на знанието, като по този начин помага на учениците да свързват наученото с реалността, да мислят логично и да изграждат собствена гледна точка.

Учителят в XXI век – професия с много лица

Да бъдеш учител днес означава да си иновативен, адаптивен и технологично грамотен. Съвременните ученици се нуждаят от подкрепа, мотивация, стабилност и от умения, които да ги подготвят за динамичния свят - работа в екип, презентиране, решаване на проблеми. Затова учителят вече не е просто източник на информация, а ментор, психолог, технолог, специалист и партньор. Докато учениците имат нужда от постоянство и увереност, учителите имат нужда от среда, която да им позволява да преподават качествено: по-малко административна тежест, повече време за същинското учене, свобода в методите и подкрепа от родители и общество.

Връзката учител–ученик

Тази връзка трябва да се гради върху доверие и взаимно уважение. Учителят е водач, но ученикът е активен участник в процеса. В идеалния случай и двете страни се учат една от друга, като споделят ценности, опит и стремеж към знания. От своите ученици, дори когато са още малки, госпожа Николова очаква желание за учене, упоритост и уважение. Насърчава ги да бъдат смели, да изразяват мнение, да експериментират и да не се страхуват от трудностите.



Първокласничката Никол с госпожа Иванка Николов 😊

Мисията успешен учител

Според нея, мисията успешен учител е възможна чрез търпение, постоянство, самоусъвършенстване и неизменна любов към професията и учениците. Успехът не идва от знанията само, а от отношението. Иванка Николова никога няма да забрави първия си випуск- децата, които в началото не познават буквите и цифрите, а само след една учебна година четат, пишат и смятат уверено. Именно тогава усеща ясно, че е на точното място. И усеща това всеки път, когато види искрата в очите на дете, разбрало нещо ново. Поглед към образованието

Според нея българското образование има нужда от по-голяма практичност, развитие на меки умения и по-добра приемственост между етапите. Необходими са нови учебни програми и повече автономия за учителите, за да могат да отговарят на нуждите на различните деца.

Нейният съвет към младите колеги е ясен -да бъдат търпеливи, да се развиват непрестанно и да вярват в мисията си, защото само така ще останат истински вдъхновители.

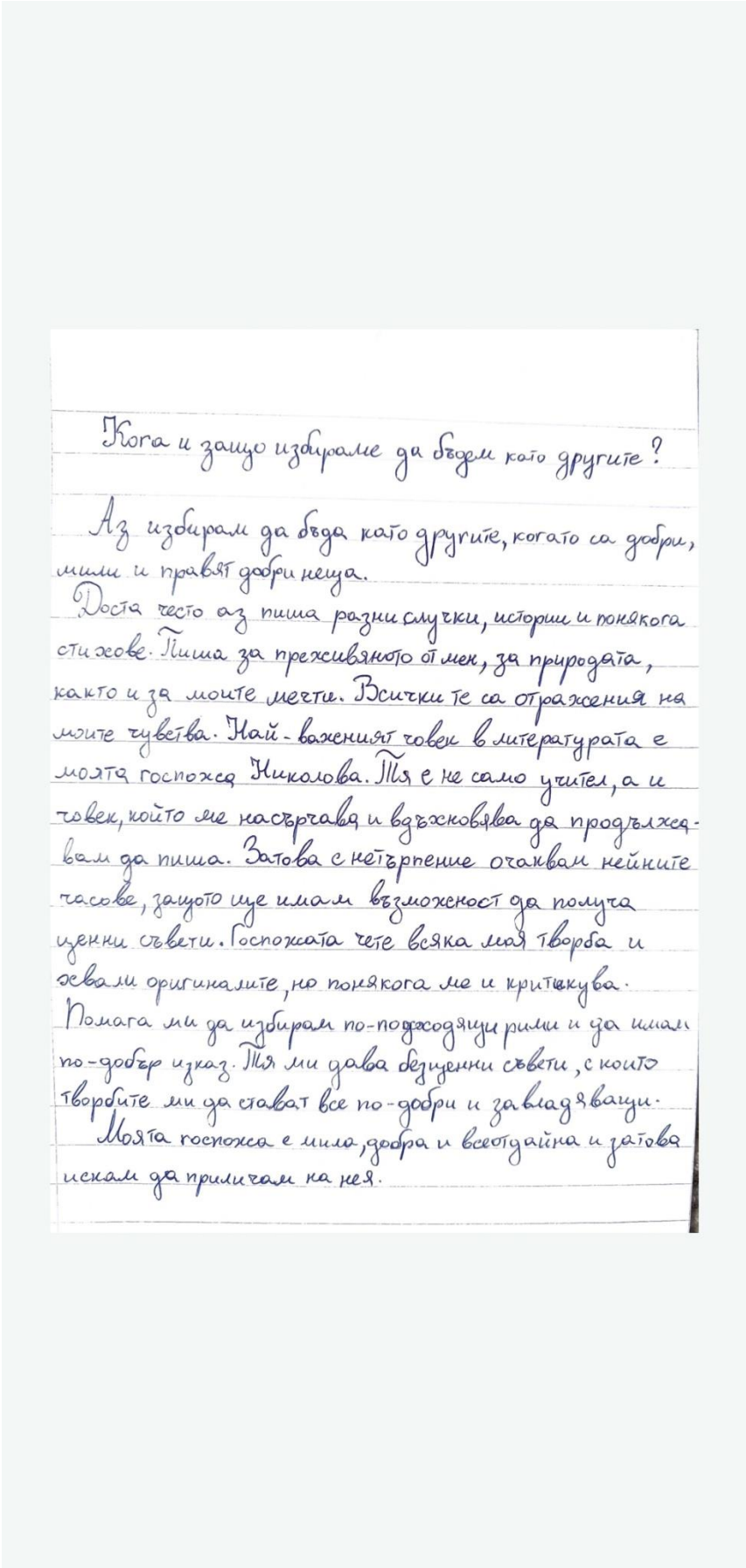
Тя желае на своите бивши, настоящи и бъдещи ученици да следват своя път смело, да не се страхуват от предизвикателствата и да запазят ценностите, които им е предала. Най-много се надява да помнят, че са били ценени и окуражавани да бъдат най-добрата версия на себе си. В нейно лице началното образование не е просто професия, а мисия. И докато светът се променя, нейният избор остава същият: да бъде човекът, който запалва искрата. Защото за нея няма по-голямо щастие от това да види как от малката ръка, хваната в първи клас, израства личност, готова да промени света. Вдъхновява, подкрепя, възпитава и показва, че бъдещето на образованието започва именно от човека, който с усмивка посреща най-малките в първия им ден в училище.

НИКОЛ МЕТОДИЕВА – 12. клас

Госпожа Иванка Николова помоли да представим две съчинения на нейната настояща ученичка от 4. А. клас – Димана Пчеларова. Поместваме тук стихотворението „Порцеланова кукла“ и едно нейно есе.

ПОРЦЕЛАНОВА ДУША

Не бой се, няма да изчезна.
Като мираж в пустинна тишина.
При допира ти няма да се счупя.
Порцеланова съм, ала по душа.
Със нея трябва да си нежен,
но повярвай, не заради мен.
Счупен порцеланът реже,
накрая ти ще си ранен.





Писмата отдалеч

Беше краят на деветнадесети век - онези мрачни години, в които по българските земи още тежеше турското робство, а хората живееха с една мечта-свободата. Малкото градче Копривщица изглеждаше спокойно, ала под цялата тишина стоеше нещо неизречено - страх, гняв и надежда скрити зад ниските порти и малките прозорци.

Там в старата къща с лозница пред вратата живеше Татяна-осемнадесетгодишно момиче, с очи черни като нощта и сърце, което още не познаваше напълно безмилостния свят. Майка ѝ бе починала още когато Татяна била дете, а баща ѝ - Петър бе заминал преди години за Влашко, за да изкарва хляба си и да помогне на отечеството. Поне така казваше. Оттам ѝ пращаше писма-изпълнени с обич и утеха. Татяна ги пазеше в ръчно-изработена кутия - подарена и от баща ѝ. Вечерите, когато светлината от газената лампа осветяваше цялата ѝ стая, тя изваждаше писмата едно по едно и ги четеше на глас-сякаш баща и бе до нея.

Един ден, когато носеше вода от чешмата, Татяна среща непознат мъж. Облечен спретнато, с чалма и дълго палто, но с поглед, който не беше надменен като на другите турци. Казваше се Асим. Работеше като писар в турската банка на площада. Помогна ѝ да си вдигне ведрото, и усмихвайки се каза на развален български:

-Тежко е за такава млада госпожица да носи толкова вода.
-Не ми тежи. - отвърна Татяна, смутена. - Свикнала съм.

Погледите им се срещнаха за миг-кратък, но дълбок. В очите му имаше топлина, която тя не очакваше да види у очите на поробителя.

Дните минаваха, а срещите им ставаха все по-чести. -уж случайно, уж по работа. Разговаряха за книги, за природата, за това какво е да живееш в свят, в който свободата е само мечта. Асим често ѝ носеше дребни подаръци-книга, цвете, огърлица, сладкиш, уж "нищо за него".

Тя започна да усеща, че го обича и се плашеше от това чувство. "Как можеш да обичаш враг?" -Питаше се вечер, когато светлината от газената лампа угаснеше.

Една бурна нощ, когато вятърът свистеше из стрехите от тавана се чу тътен. Татяна се качи да види и забеляза, че една от дъските на тавана се бе разместила, а над нея-стара кутия- прашна и тежка. Отвори я. Вътре - дневник, надписан с турски букви, и няколко листа, които веднага позна. Бяха писмата на баща ѝ - но не в неговия ръкопис. Някой ги бе преписал.

Ръцете ѝ затрепериха. Прелисти дневника, опитвайки се да разчете редовете. Познаваше малко турски от баща си, който я бе учил, за да разбира езика на поробителя.

"Днес всичко свърши. Той се опита да избяга. Не трябваше да ме вижда. Погребах го край реката, под стария чинар. Бог да ми прости. От писмата му ще направя нови - за дъщеря му. Тя не трябва да знае."

Баща и... убит

От кого? - От Асим

Всичко, в което беше вярвала, рухна. Писмата, любовта, утехата- всичко беше измама.

Татяна се отпусна на пода, прегърна кутията и рида дълго, без глас. После стана, избърса сълзите си и прошепна:

-Няма да му простя. Нито аз, нито България.

Оттогава тя започна да живее с две лица. Едното-нежно и усмихнато пред Асим. Другото- хладно и решително, скрито от света. Преструваше се, че не знае, а той се радваше на нейната близост.

Скоро обаче съдбата и поднесе нов път. В града се криеше малка група революционери, които подготвяха въстание. Един от тях, Никола- стар приятел на баща ѝ. Разбра за откритието ѝ и предложи да помогне.

-Имаме нужда от човек вътре- каза ѝ. Асим работи в банката. Ако разберем кога ще превозват златото, можем да го пренасочим за делото.

Татяна се поколеба само за миг.

-Ще го направя.

Започна да събира сведения, уж случайно подслушани. Понякога "забравяше" писма на бюрото му и ги прочиташе докато той не гледаше. Друг път той сам ѝ разказваше без да подозира, че тя предава всичко нататък.

Така ден след ден Татяна се превръщаше от влюбено момиче в смела жена, водена от омраза и дълг.

Една вечер, Асим я покани край реката. Луната осветяваше водата, а вятърът шушнеше в листата на стария чинар.

-Татяна, -каза той тихо,- искам да те взема със себе си в Цариград. Там ще живеем спокойно, далеч от омразата на хората.

Тя го погледна с тъга.

-Ще дойда. - прошепна - Но искам нещо преди това. Искам да ми покажеш гроба на баща ми.

Асим пребледня. Дъхът му секна. След кратко мълчане каза:

-Добре... ще те заведа.

Отидоха под стария чинар, там където земята бе леко хлътнала. Асим коленичи и сложи ръка на земята.

-Прости ми... - прошепна. - Не исках. Беше война, беше дълг...

Татяна се наведе над него, очите ѝ - пълни със сълзи, но в тях гореше пламък.

-И аз не искам - каза тихо. - Но има неща, които не се прощават.

Тя извади малък гравирен нож. Едно движение. Тихо, решително.

На следващата сутрин градът се събуди в тревога. Турската банка гореше, златото бе изчезнало, а по стената някой бе изписал с въглен:

"За свободата"

Никой повече не видя Татяна. Говореше се, че е избягала с четата в Балкана. И макар следите ѝ да се губеха, нейният справедлив дух се носеше из сърцата на града - като шепот, като клевета, като обещание, че огънят на свободата никога няма да угасне.

Тияна Кордева от 10. Д. клас

На Вики Петрова - учителката, която ще обича децата като свои, а те винаги са при нея

В памет на Вики Петрова - човекът, който вярваше в децата дори когато те още не вярваха в себе си. Нейната доброта, мъдрост и човечност оставиха следа, която не се изтрива. Тя не просто помагаше, а променяше съдби. Остава завинаги в сърцата на онези, които е докоснала с любов и светлина.



Във всяко училище има човек, който не просто присъства. Човек, който го оживява, който успокоява, вдъхновява, насочва и възпитава не чрез строгост, а чрез доброта, мъдрост и искреност. Вики Петрова беше точно такъв човек- училищният педагог, когото поколения ученици носеха в сърцата си. Тя не беше класен ръководител, не преподаваше предмет, не проверяваше контролни, но винаги беше там за нас- дали да ни се скара за нещо, дали да ни прегърне или само да си поговорим. В нейния кабинет никога не се влизаше със страх. При нея никога нямаше укори или студени погледи. Имаше само разбиране, спокойствие и онзи специфичен тип внимание, което те кара да знаеш, че си важен.

Тя притежаваше дарба, която малцина имат: умееше да вижда добро във всяко дете дори в онези, които самите себе си още не бяха открили. Ние, учениците вярвахме в себе си, защото тя винаги първо вярваше в нас. Като приятел – но и като истински възрастен, от който можеш да се учиш. Вики Петрова имаше способността да бъде близка, без да загуби авторитета си. Усмивката ѝ правеше децата по-спокойни, а сериозният ѝ тон-по-отговорни. Можеше да изслушва като приятел, но и да поставя граници като професионалист, който знае колко важна е дисциплината в живота на младия човек. Тя не заплашваше, не наказваше. Помагаше да се намери правилният път. А това е една от най-големите способности на добрия педагог. Тя беше от онези

педагози, които не просто пазят ред, а градят характер. От онези, които учат децата, че дисциплината не е страх, а уважение – към себе си и към другите. От онези, които показват, че доброта не изключва твърдостта, а я допълва. И точно затова учениците я следваха, слушаха я, вярваха ѝ и не защото трябваше, а защото усещаха, че тя вярва в тях.

С нея никога нямаше „важно“ и „маловажно“. Всеки разговор беше ценен. За някои ученици тя беше първият човек, който ги е насърчил да продължат напред. За други беше човекът, който е повярвал в тях, когато никой друг още не е. За трети - просто добра душа, която прави училището по-топло място.

Вики Петрова не беше просто училищен педагог. Тя беше опора, пример и сърцето на училището. Човек, който показваше, че любовта към децата е най-голямата сила, която един педагог може да притежава.

Човек, който доказва, че доброта е професия сама по себе си.

И макар че вече не влиза в кабинета си, тя остава там, в спомените, в историите, в онова чувство на топлина, което всички ученици свързват с нейното име. Защото големите хора не оставят празнота, когато си отидат, оставят наследство И тя остави точно такова. Наследство от доброта, от ценности, от човечност. От спомени и усмивки, от топлина и вярност към децата.

Хората като нея са малцина и те правят училището място, което се помни цял живот, те оставят след отпечатък, който не може да бъде изтрит.

Човек, който ще продължи да присъства не в кабинета си, а в сърцата, които е докоснала и в които повярва.

“Един прекрасен човек, винаги готов да помогне. Тя не беше от онези учители, които просто отиват на работа и държат да има строг ред и дисциплина в клас. Тя приемаше учениците си на първо място като истински хора и винаги подаваше ръка на човек в нужда. Макар и да не преподаваше учебни предмети, тя ни научи на много по-важни житейски уроци. Вики Петрова ще остане в сърцата на учениците си, не защото е била учител, а защото е била добър Човек към тях.”

Ванина Чакърова 12г

Трудно в живота се намират хора, които да бъдат до теб, да си спокоен само с присъствието им, хора, които да чувстваш като част от семейството си. В училище всички ние сме едно голямо семейство, а тези, които са се докоснали до нас повече от други, са част от още по-голямото семейство. А любовта, която любима учителка е давала на всички деца е едно на милион от тази любов, която всички ние сме имали, имаме и ще продължим да имаме към нашата вечна учителка - Вики Петрова.

Ралица Хорозова 12 д

Жена, учител, психолог, събеседник, отговорност, спокойствие, доверие, ЧОВЕК, Вики Петрова беше всичко това и още много. Най-земния човек, когото познавам, учител за пример и изключителен слушател. Жена, която неведнъж се е отнасяла с емпатия към мен, помагала ми е и ми е давала най-правилните съвети, в най-нужните за мен моменти. Неведнъж съм се чувствала зле, не съм знаела как да постъпя, мислела съм се за грешна в дадени ситуации или съм се чувствала различна. Тя беше от малкото учители, които приемаше проблемите ми както и на други мои съученици като втора майка и винаги намираще решение, така че да се почувствам по-добре. Умееше да разговаря с нас без да имаме притеснение, че е учител, но винаги с лека строгост и нотка на респект. Мир на душата ѝ!

Симона Асенова 12 г

Тя е не просто учител, тя остава приятел за цял живот. Познавам я още откакто бях на една/две години, още оттогава ме закриляше като втора майка. Когато имах проблем дали с училище, или в личен план, тя беше първият човек, при когото ходих. Винаги ми помагаше и ми даваше съвети както на мен, така и на всеки един от нас. Винаги се отнасяше с всички деца в училище като със свои и точно заради

това всички я харесваха. Когато и да срещне по коридорите, всички ѝ се усмихваха. Тя беше любимият учител на всички и всички хора около нея ще я помним с хубаво и ще се усмихваме, когато се сещаме за нея. Почивай в мир, любима наша Вики! Всички много те обичаме.

Теодора Иванова 12 а

Тя беше един от най-истинските хора, които съм срещал и тя беше причината да остана в училището.

Борис Черешаров 12 д

Не просто педагог, а втора майка и верен приятел, причината децата да искат да са добри и учителите мили. Носителя на заразна усмивка и щастие, зареждащ хората около него/нея, емоционална опора за всеки в учебното заведение училището институцията.

Адриан Стоянов 12д

За госпожата, която не беше просто учителка. За жената, която е била пример за стотици. Човек, от когото си заслужава да вземаш пример и да се учиш. Човек с главно „Ч“. Винаги можехме да отидем при нея, ако искаме съвет, трябва ни помощ, подкрепа или просто искаме да поговорим с някого. Винаги с усмивка на лице, с огромно чувство за хумор и най-вече с голямо сърце. Сърце, от което бяхме част всички ние, нейните „деца“ , както тя ни наричаше. Топлината от прегръдките ѝ беше като от някой близък-в нея срещаш уют и спокойствие. Винаги е била до нас във всякакви ситуации, подкрепяла ни е и ни се е радвала. Смело мога да кажа, че именно благодарение на нея повечето ученически дейности днес са на лице-заради нейната подкрепа и обич към нас. Гордея се, че имах честта да познавам толкова истински и стойностен човек като нея.

Елена Иванова 12а



Поклон пред Вас, завинаги в нашите сърца, защото ви обичаме. Материалът и идеята за него е на **НИКОЛ МЕТОДИЕВА** – 12. клас



Изображенията са копирани от: https://www.google.com/search?sca_esv=be6047ef5dda0c71&rlz=1C1FHFK_bgBG1161BG1161&sxsrf=AE3TifPeu4g4lnpCutWvliTCcUbq0jhB6Q:1765719987737&q=%D1%82%D1%8A%D0%B3%D0%B0+%D1%81%D0%BD%D0%B8%D0%BC%D0%BA%D0%B8&udm=2&source=univ&fir=EcuCqVYqFUfRDM%252C3Nf5egvqD5Yg0M%252C_%253B5ulk7IG



„Тъга в топли цветова“ – художник **ЯНА СТОЯНОВА**, повече виж на аدرس: <https://servo.bg/produkt/kartina-tga-v-topli-tsvetove-55sm-h-45sm/>

ХРИСТО БОТЕВ

Роден е наврѣх Коледа, затова баща му – прочутият даскал Ботьо Петков – му дава името на Христос. Българският Тукидит – Захарий Стоянов, в своя роман за живота на гениалния поет и революционерен деец, използва точно този факт за начало на повествованието си. А проф. иван Радев допълва: „друг народ, но не и българският, би открил в това знамение“. Та на Рождество Христово почитаме и рождението на стихийния Христо Ботев. По този повод предлагаме есето на **Мия Рисото** (10. Е. клас), посветено на първата печатана творба на поета – „Майце си“.

„Майце си“ – Христо Ботев

Анализ

Ботевата творба „Майце си“ е една сложна и емоционална *изповед* на лирическия говорител към неговата майка. Тя е първата творба на Ботев, писана още докато той е в юношеска възраст.

В първата строфа е използвано характерно обръщението „мале“, което се споменава многократно в творбата. Засяга се и темата за скиталчеството, а инверсираният епитет „злочестен“ само засилва чувството са самота и безпомощност.

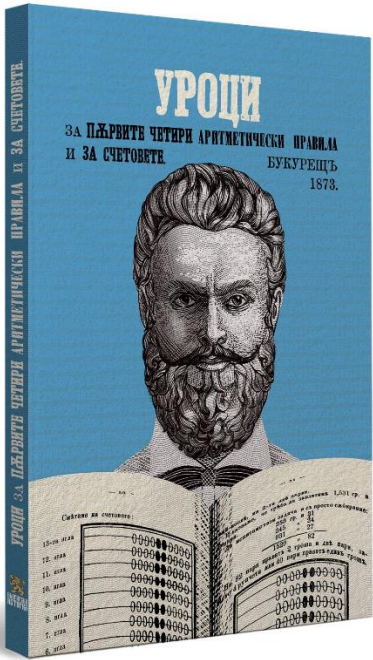
Във втората строфа са зададени риторични въпроси, препращайки ни към „Притчата за блудния син“. Лирическият говорител изрежда сякаш най-тежките престъпления на един син, търсейки отговор за своето нещастие.

Споделя за липсата му на приятели и любов в трета и четвърта строфа. Парадоксът да се чувстваш сам, дори и сред хора, е актуален и до днес. Това е чувство, типично не само за по-младите, но и за по-възрастните.

За един човек най-близък приятел е майката. Лирическият говорител знае това, но също знае, че разкаже ли на майка си за своите мъки, тя ще страда заедно с него.

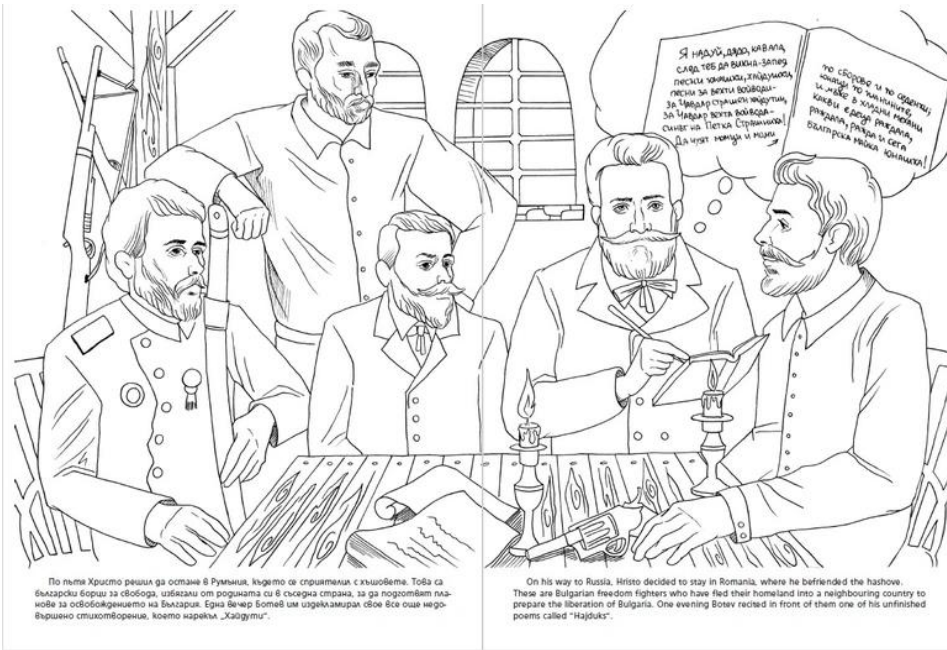
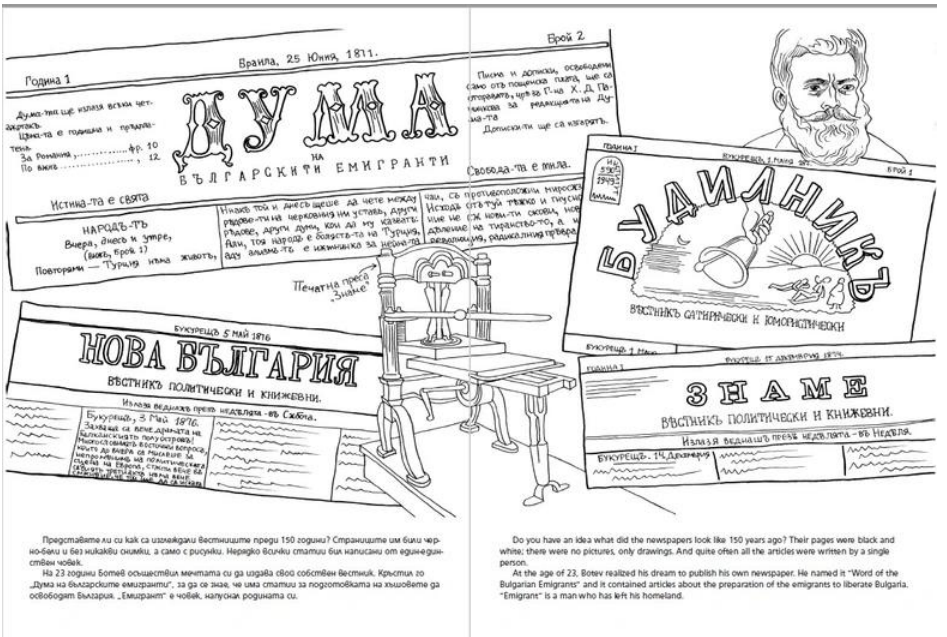
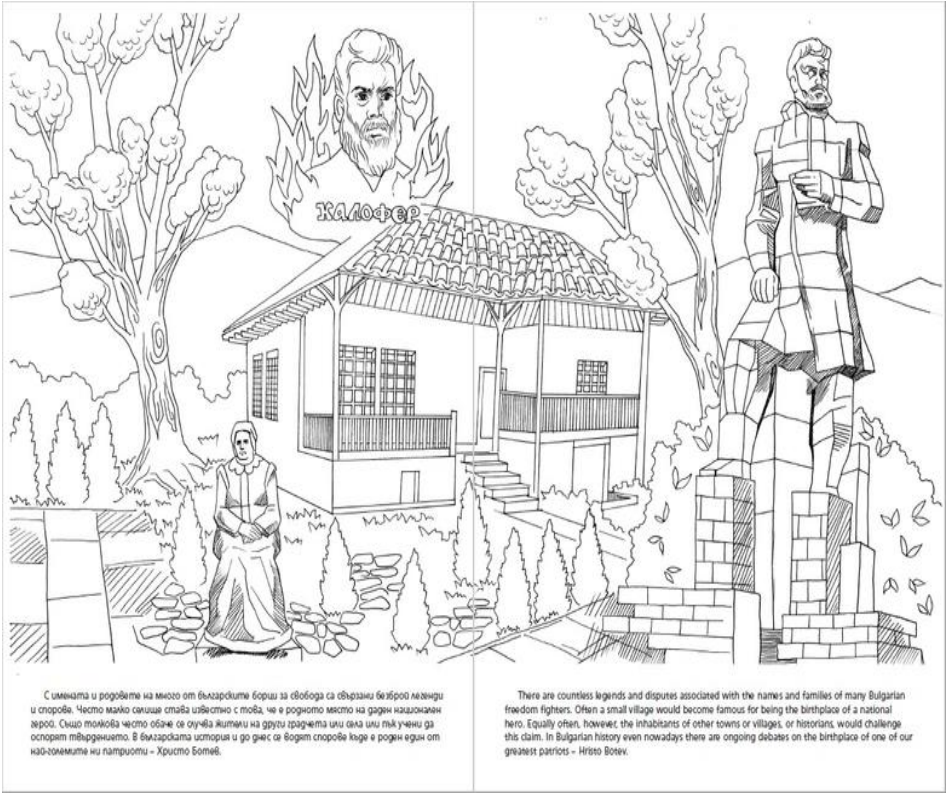
Неговото желание е едно – да се прибере у дома, да прегърне майка си и да изплаче всичките си тревоги. Лирическият говорител мечтае за смирение, за живот без мъки и да е близко до семейството си. Това разбираме от седма и осма строфа чрез думите: „Една сал клета, една остана...“ ; „...в прегръдки твои мили да падна...“ ; „...баща и сестра, братя мили аз да прегърна...“

Стихотворението на Ботев „Майце си“ служи точно като изповед на един измъчен, млад син към най-милото си – майката. Знаейки, че не може да я нарани със своите страдания, той излива душата си в тази творба, правейки я актуална и до днес.



През

2024 година бе отпечатан учебник по математика, който е бил преведен от руски език от Христо Ботев. Като интересното е, че сам той е добавил и някои свои авторски задачи!



Издавателство „Ракета“ публикува книжка (2023 г.), която може да бъде оцветявана. Ето го адреса:

<https://www.raketabooks.com/bg-product-details-24.html>



Знаете ли защо из цяла България точно в 12 ч. на 2 юни звучат сирени? Тогава заставаме мирно и с наведен глави споме-
таваме Христо Ботев и всички, загинали за
освобождението на родината. А чували ли
сте за кораба „Радецки“? На него от раз-
лични румънски пристанища се качили над
170 души от четата на Христо Ботев. Те
връщали ultimatum на капитана да спре
край Козлодуй и така се озовали на българска
земя, за да се борят за освобождението на
българския народ.

С тази книга от поредицата „Съкрови-
щата на България“ ще ви разкажем с думи
и картини истории от живота на великия
български поет и борец за свобода Христо
Ботев. Каква униформа е носел; как е живял
в мекница заедно със своя другар Васил Лев-
ски... Ще научите как изглежда вестник от
преди 150 години и още много любопитни
факти. Ще ви покажем също как самите вие
да изминете пътя на Ботевата чета.

Do you know why on June 2nd, exactly at 12
o'clock at noon, sirens sound across Bulgaria?
Then people stand still and bow their heads in
respect of the memory of Hristo Botev and all
who have died for the freedom of our home-
land. Have you heard of the ship Radetzky?
More than 170 men from the rebel company of
Hristo Botev embarked the passenger steamship
at several Romanian ports. They confronted
the captain with an ultimatum to stop the ship
near the town of Kozloduy and that is how they
found themselves on the Bulgarian land to fight
for the liberation of the Bulgarian people.

In this book from "The Treasures of Bulgar-
ia" series you will find stories, told in words and
drawings, about the life of the great Bulgarian
poet and freedom fighter Hristo Botev. What
kind of uniform he wore; how he lived in a mill
with his comrade Vasil Levski... You will learn
how a newspaper from 150 years ago looked
like and many other curiosities. We'll also give
you an idea how to join the march in the foot-
steps of Botev's rebel company.



5,99 лв.

“”Майце си““

Стихотворението „Майце си“ е първата публикувана творба на Ботев. За първи път се среща във вестника на Славейков „Гайда“ през 1867 година. Заглавието означава „на майка ми“, като веднага насочва читателя към темата за майчината любов. Използвайки това умалително и ласкателно обръщение, той изразява близостта и нежността на връзката между майка и дете, внасяйки емоционалност още в началото.

Главният герой в стихотворението е лирическият аз, който се обръща към своята майка, споделяйки мъката си и желанието си да плаче в прегръдките ѝ и да почувства нейната топлина и закрила. Майката се явява не само реална фигура, но и символ на сигурност, нежност и морална опора.

Стихотворението е съставено от 8 четиристишни строфи. В първата строфа героят се обръща към майка си, съжелявайки нейната съдба - да загуби сина си в борбата за свобода, след всички положени грижи и отдадена любов. Той се пита дали майчините клетви и песни на жалба не са причина за неговата злочестия в живота. Във втората строфа лирическият гефой съжелява за допуснатите грешки в миналото си, пропиляното бащино имане и болката, която е причинил на майка си, като се пита дали нещастната му съдба не е наказание за извършените от него грехове.

В следващите две строфи ние научаваме за насилените усмивки и престореното щастие към другарите му, докато той страда от душевна болка. Без приятели и любима, героят се чувства сам и затворен в главата си, измъчван от вътрешните си терзания и отминаващата му младост. Точно породените в него чувства на самота и неразбраност, го подтикват да се изповяда пред майка си. В петата строфа говорителят се обръща към майката, споделяйки ѝ, че тя е единствената в сърцето му, неговата обич и опора, но синът е далеч и страда от нейната липса.

Следващата строфа разкрива как лирическият герой си спомня младите си мечти – за щастие и слава, в които майка му е неотменна част. Но съдбата („яма“) ги е унищожила.

Предпоследната строфа се изразява в най-съкровеното му желание - да почувства майчината обич и нейната прегръдка, която да му донесе спокойствие,

топлина и чувство за безопасност. Майката е представена като символ на дом, топлина, прошка и спасение. Финалната осма строфа е израз на примирението на лирическият герой. Гордеейки се от делото и борбата си за свободна родина, героят желае да усети семейната обич, да прегърне, баща си, братята и сестрите си, след което е готов да умре.

Чрез тази си творба Ботев ни показва и личните желания на един хайдутин, и душевните проблеми, с които трябва да се справя. Стихотворението „Майце си“ ни учи не само на огромното значение на майката в живота на всеки човек, но ни напомня, че и борците за свобода - нашите герои, също са хора, пожелавали не само живота, но и щастieto си. Ботевото произведение ни кара да оценим тези саможертви и да разберем по-добре вътрешната болка и трудности, с които нашите национални герои е трябвало да се борят, докато са извоювали свободата на народа ни.

Аделина Тодорова – 10. В. клас



Адрес на изображението: <https://art-hobby.com/kartini-po-nomera/kubizm/khristo-botev-kartina-po-nomera-zg-10515>



Атанаска Петкова-Нанева (1947) е била уредник на музея „Хр. Ботев“ в гр. Калюфер. Автор е на няколко романа, посветени на Ботевата

„Обесването на Васил Левски“ е последната творба на Христо Ботев, която някога е написал. Малко над десет години по-късно Захари Стоянов я редактира и издава в сборник с други негови произведения. Има, разбира се, няколко промени в новия вариант, като най-голямата разлика е разминаването в броя на строфите. В оригиналната творба на Ботев има шест строфи, но Захари Стоянов маха последната и разменя последните две. Композицията и на двете произведения се състои от четиристичия (катрени), както споменах, в едното стихотворения са пет, а в другото – шест.

В първата строфа стихотворението на Ботев започва с „...родино света!“, но Захари Стоянов променя това на „...родино мила.“, поради отслабналото въздействие на християнската религия в свободна България. И в двете произведения има реторични въпроси във втория и четвъртия стих.

Във втората строфа няма значителни поправки освен граматически и изказни изменения, направени, за да бъде по-лесно разбран текстът на съвременен български език.

В третата строфа „аз вида“ е сменено с „аз видях“ във втория стих, защото събитието вече е в миналото. Махнато е и членуването на „твоят един син...“, тъй като в края на всичко случило се, България има множество борци за свободата си.

При четвъртата строфа „мъглата“ е заменена с „полята“, за да се намекне, че сме се измъкнали от това мрачно време.

В петата строфа е премахнато повторението на „теб“, за да се измести акцентът, но пък е прибавена думата „скръб“.

За пропуснатата шеста строфа можем да отбележим силните чувства, вложени в нея, но въпреки това е отстранена от съвременната преправка. Тя обобщава взаимните чувства на българите, когато Васил Левски бива обесен. България загуби своя Апостол на свободата.

Диана Рашева от 10. В. клас



Мила ми Венето, Димитре и Иванке!

Простете ме, че аз ви не казах къде отивам. Любовта, която имам към вас, ме кара да направя това. Аз знаях, че вие ще да плачете, а вашите сълзи са много скъпи за мене!

Венето, ти си моя жена и трябва да ме слушаш и вярваш в сичко. Аз се моля на приятелите си да те не оставят, и те трябва да те поддържат. Бог ще да ме запази, а ако оживея, то ние ще да бъдем най-честити на тоя свят. Ако умра, то знай, че после Отечеството си съм обичл най-много тебе, затова гледай Иванка и помни любящия те.

Христа
17 мая 1876
„Радецки“

[На гърба на писмото, пазено от Д. Рашев, Ботев саморъчно е отбелязал]:

Това писмо да се предаде на жена ми Венета Х. Ботйова, в Букурещ.



Картина: "... А ТОЙ ПЕЕ ЛИ, ПЕЕ ..." Художник: Васил Горанов

ХРИСТО БОТЕВ за ВАСИЛ ЛЕВСКИ

„Прияелят ми Левски, с когото живеем, е нечут характер. Когато ние се намираме в най-критическо положение, то той и тогава е такъв весел, както и когато се намира в най-добро положение. Студ, дърво и камък се пука, гладни от три деня, а той пее и се весели. Вечер додето ще легнем, той пее; сутрин щом си отвори очите пак пее. Колкото и да се намираш в отчаяност, той ще те развесели и ще те накара да забравиш всички страдания. Приятно е човек да живее с подобни личности“.

Христо Ботев в писмо до Киро Тулешков

О, Майко моя, родино света!
Защо тъй горко, тъй скробно плачеш?
Гарване и ти, птицо проклета,
над чий там гроб тъй грозно грачеш?

О, зная, зная, ти плачеш, майко,
затуй, че ти си черна робиня;
затуй, че твоят свещен глас, майко,
е глас без помощ, глас вов пустиня!

Плачи! Там близо до град София
вида аз стърчи черно бесило.
И твоят един син, Българио,
виси на него... Със страшна сила.

Зимата пее своята зла песен.
Вихрове гонят тръни в полето
и студ, и мраз - плач безнадежден!
Навяват на теб, теб на сърцето!

Гарванът грачи грозно, зловещо,
псета и вълци вият в мъглата;
старци са богу молат горещо,
жените плачат, пищат децата!

Умря той вече! Юнашка сила
твойте тиране скриха в земята!
О, майко моя, родино мила,
плачи за него, кълни съдбата!

*Това е първият вариант на стихотворението „Обесването на Васил Левски“. Публикуван е във в. „България“, г. I, бр. 22 от 12 август 1876 г. Окончателният вариант на стихотворението е излязъл в „Календар за 1876 година“ под образа на Васил Левски, а след това е публикуван в „Съчинения на Христо Ботйов“ под ред. на Захари Стоянов, С., 1888, с. 43.



Публикуваме една творческа задача, свързана тематично с предстоящите празници, която е своеобразен поздрав на КЛУБА ПО ТВОРЧЕСКО ПИСАНЕ към всички учители и ученици в 32.СУИЧЕ. Задачата(по идея на Мила Първанова) изискваше да се напише писмо до Дядо Коледа, като в него не се отправят желания за материални неща. Проектът е ръководен от госпожа Елена Христова.

Скъпи Дядо Коледа,
Вместо подаръци и джунджурийки тази година под елхата ще си пожелаем нещо по-голямо и значимо. Искам да ми измайдориш една сребристорбяла люлка от надежди и мечти, която да краси градината отвън. До нея ще поставя знак, който ще гласи: „Забранено за деца”. Тази люлка определено ще привлича погледите на малките, но те не бива да се качват сами, защото ще ги хване ток. Ако стане така, че някое дете иска да се полюее и реши да се качи (което непременно ще се случи, защото люлката е магическа), бързо ще се приземи обратно на земята, тъй като няколко невидими дребни феички ще го оципят и то ще реши, че това е от статичното електричество. Тогава детето ще дотича при родителите си, тъжно, че не може да се полюее. Майка му ще го подкани да опита пак, но след като установи, че детето отново скача от люлката като опарено, ще се зачуди какво се случва. Затова самата тя ще отиде и ще седне на красивата люлка. Ще започне да се люлее и люлее като омагьосана. И понеже люлката действително ще я е омагьосала, тя ще я накара да се сети за всички най-мили спомени от детството и скоро ще е забравила за ежедневните си грижи. Засмяна и със зачервени бузи, майката ще изглежда подмладена, а вътрешно ще чувства топлина и закрила. Детето ще се настани в майчиния скут и заедно ще започнат да се смеят. Жената ще привика и бащата да се присъедини към тях, като се люшка на съседната люлка (забравих да спомена, че трябва да има две седалки). По този начин едно семейство ще бъде излекувано, а след това още едно и още едно... Тази люлка ще събира семействата и ще носи любов и утеха на всички по света.

Александра Манчева XII Б



Коледната украса из училищните коридори на 32-ро. (А в СТЕМ сектора има една нетрадиционна елха – химична!) 😊

Скъпи Дядо Коледа,

Тязи година няма да искам нищо материално,
нито сложно, нито гениално.
Искам само щастие да ме обземе
като в доброто старо време,
Близките ми да са здрави.
Доброто да не се бави.
Бих желала красотата, която всеки модел притежава,
самочувствието на хлапака, безгрижието на глупака.
Ще бъде ли жалко, ако поискам
любовта най-сетне да срещна?
Иде ми просто да извижам:
Боже, толкова ли искам!
Пожелавам си на коледния ден
сняг да завали обилно
и да ме обгърне мило!
Няма да е истинска Коледа,
ако кънки не покарам по леда,
Може да падна и да се изложда,
но смятам да продължа.
Още не съм свършила да пиша.
Моля те, изслушай ме докрай,
защото имам още желания за тазгодишния празник;
иска ми се пред огледалото като застана,
да видя симпатична млада дама,
усмихната и бодра, готова за деня.
Ако дадеш ми това, ще го оценя.
Желая също в бъдещето да успея,
с професия любима да се занимавам,
а не с друго да се ограничавам.
Ох, сигурно вече ти досаждам,
затова ще бъда кратка.
Тязи година ще се радвам,
ако изпълниш молбата ми сладка...
Новата година моля се да е успешна,
иска ми се да бъда безгрешна,
да помъдрея, да не съм смешна.
Облечена в пуловер от прежда,
пиша това писмо с надежда,
че желанията ще се сбъднат,
а не мечтите да се гътнат.

Боряна Петрова XI Г



Скъпи Дядо Коледа,
отдавна не съм се обръщала към теб,
но труден ми се струва вече полетът
към другите и всички отдалечавам от мен.
Помниш ли, когато малко момиченце бях,
изпълнена с мечти бе моята главица,
радостно и с цяло гърло измислени песнички пях,
всичко отлитна със щракване като птица.

Скъпи Дядо Коледа,
помниш ли блясъка в моите очи,
щастieto в погледа,
щастие топло и светло като слънчеви лъчи.
Помниш ли, когато молах те за кукли и игри,
за приказки, книги, парф юми,
а после спрях и молах се за любовни искри,
получих рози с толкова бодли и тръни...

Скъпи Дядо Коледа,
колко много от живота ми изпусна!
Върни ме отново там, където
той не беше изпълнен със тъга и его.
Помогни ми да се върна в момента,
когато всичко беше чисто и свято,
когато още спях на светната лампа,
когато още обичах топлото лято.

Скъпи Дядо Коледа,
моля те, помогни ми да се справя,
сълзите ми за хората, които чистотата ми губят,
да спрат да се стичат по моето лице.
Запалвам светлините на елхичката коледна,
чакаме се там, нали? Аз няма да забравя!
Донеси ми щастие и нас всички да чуят,
върни се обратно в моето сърце!
Калина Пеева XII А

Скъпи Дядо Коледа, тази година бих искала да те помоля за нещо по-различно. Искá ми се да помогнеш на хората вместо в лъскавите витрини, да се заглеждат един в друг. Искá ми се да пълниш шейната си не със скъпи подаръци, а със звездички, които да блестят във всички детски очички. И макар че светът е голям, се надявам да не пропуснеш нито едно кътче. Нека има разбирателство и нека то се разпръсне като прах между всички нас. Искá ми се и нещо персонално, нещо лично и специално. Помогни ми да разбера защо върти се така света. Защо сред толкова любов, искреност и доброта, все пак царят омраза, скръб и самота? Защо вместо топла презръдка аз чувствам, че този свят готов е като страшно чудовище да ме изяде? Защо мъгла витае около мен и не знам къде съм и кой е срещу мен? Дай ми кураж и смелост да поема по пътя на живота, не като неизраснал възрастен, а като пораснало дете. Което носи в себе си детската чистота, искрено учудване, но и геройски дух. Искáм не само да разбера този свят, но и да го опитомя. Нека неговият вятърен дух да не ме нападне като стихия, а да ме отвее като лист точно в правилната си книга. Нека моето име да е липсващият персонаж в някой красив, без значение фантастичен или любовен роман. И когато с шейната минаваш през света, си спомни, че Коледа може да е повече от една нощ, стига коледният дух да заживее сред нас.

Мила Първанова XII В



Коледната екха на департамент **СТЕМ** е с куратор г-н **Кристиян Донков**. Креативността му е подпомогната от д-р **Ирина Андонова**. 😊

Скъпи Дядо Коледа,
Тази година осъзнах много неща. Важно е да кажа, че бях много послушна обаче в малко по-различен смисъл. Бях послушна, защото тази година успях повече да се вслушвам в хората. Трудно е човек да осъзнае, че те не са толкова безчувствени и егоцентрични същества, които търсят единствено личната облага. Понякога хората наистина си помагат чистосърдечно и с чувство за грижа. Научих се да приемам помощта, а не само да я давам. Човек си мисли, че може да се справи с всякакъв вид емоционален товар, но това е непосилно.
Също така успях да се замисля повече за нематериалното. Всички емоции, споделени моменти с близките ти, преживяванията, падения и успехи, са много по-скъпи от един чисто нов телефон, който не ти е нужен, а от желание да си над другите за момент или два. Никой няма да те запомни заради новия ти телефон, а за това какъв човек си, какво си преживял и през какви емоционални метаморфози си преминал. Все пак, когато една гъсеница се превърне в пеперуда, никой няма да гледа на нея повече като на гъсеница, а ще вижда само това, което е пред него- красива пеперуда.
Моето желание тази година ще бъде едно- единствено- да покажеш на повече хора, че не е важен толкова подаръкът, който отваряш в зимната сутрин на 25ти декември, а усмивките, плачът и смехът на твоите близки в този толкова драг и щастлив момент, докато те гледат. Затова те моля тази Коледа тихо да напомни на хората кои сме ние всъщност, когато останем само със сърцата си-истински и чувствени, нуждаещи се едни от други. И се надявам това да не е единствено по празниците, а тази капка чистота и естественост да остане и след тях. Тази човечност трябва да бъде все по-заразна измежду хората и да не бъде критикувана като уязвимост и признак на слабост.
P.S. Моля те не носи ловната пушка на брат ми, която ти е поръчал за Коледа, защото бих поживяла още .

Паола Робова XII В

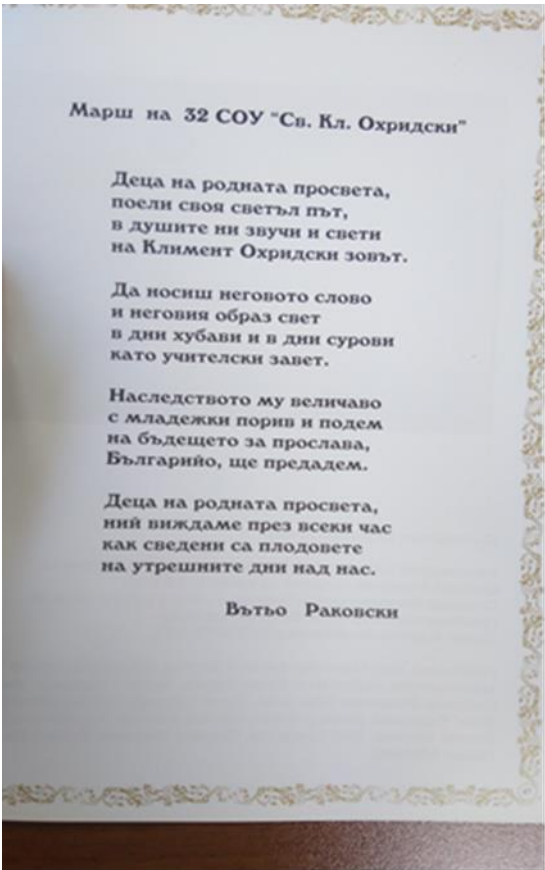


Госпожа Галя Лозанова – един от екипа на нашите училищни психолози – заедно с ученици от 9. клас представиха театрален пърформърс. 😊



(Оцвети 😊)





**ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!
ВЕСЕЛА КОЛЕДА!
ЩАСТЛВИА НОВА 2026 ГОДИНА!**

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Климент Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Никол Методиева; Диана Рашева; Тияна Кордева. Броят е приключен на 17. 12. 2025 г. Главен редактор на бр. 3. (23.) - господин Петър Михайлов, учител по БЕЛ в 32. СУЧЕ.